

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 К 017422 15 Квлз
Бања Лука, 05.05.2015. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића, др Велка Икановића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету осуђеног А. Б. за неправу понављање кривичног поступка правоснажно окончаног пресудама Основног суда у Приједору број 77 0 К 017422 14 Кв од 29.07.2014. године и Општинског суда у Зеници број 43 0 К 061172 14 Кв 2 од 22.09.2014. године, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости тужиоца Окружног тужилаштва у Бањој Луци, изјављеном против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 77 0 К 017422 14 Кж од 27.02 2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.05.2015. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Рјешењем Основног суда у Приједору број 77 0 К 017422 14 Кв 2 од 13.11.2014. године одбијена је као неоснована молба осуђеног А. Б. за неправу понављање кривичног поступка и изрицање јединствене казне затвора по правоснажним пресудама Основног суда у Приједору број 77 0 К 017422 14 Кв од 29.07.2014. године и Општинског суда у Зеници број 43 0 К 061172 14 Кв 2 од 22.09.2014. године.

У поступку по жалби осуђеног на то рјешење, Оружни суд у Бањој Луци је пресудом број 77 0 К 017422 14 Кж од 27.02 2015. године уважио жалбу и преиначио побијано рјешење, тако што је у одлуци о казни преиначио правоснажне пресуде Основног суда у Приједору број 77 0 К 017422 14 Кв од 29.07.2014. године и Општинског суда у Зеници број 43 0 К 061172 14 Кв 2 од 22.09.2014. године, на начин што је узео као утврђене јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 1 (један) мјесец изречену правоснажном пресудом Основног суда у Приједору број 77 0 К 017422 14 Кв од 29.07.2014. године, и јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 5 (пет) мјесеци изречену правоснажном пресудом Општинског суда у Зеници број 43 0 К 061172 14 Кв 2 од 22.09.2014. године, па је примјеном одредби члана 42. став 1. и 2. тачка 2. и члана 43. став 1. Кривичног закона Републике Српске изрекао јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) мјесеца, у коју

казну је урачунато вријеме проведено на издржавању јединствених казни затвора по наведеним правоснажним пресудама.

Против цитиране правоснажне пресуде, окружни тужилац је поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона почињене у жалбеном поступку, с приједлогом да се захтјев уважи те у смислу одредби члана 356. став 2. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) утврди да је побијаном пресудом повријеђен Кривични закон у корист осуђеног.

У одговору на Захтјев осуђени је оспорио његову основаност и предложио да се Захтјев тужиоца као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд је испитивање повреда закона, у смислу одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио само на оне повреде на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана.

Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Поднесеним Захтјевом окружног тужиоца као основ побијања правоснажне пресуде означена је повреда Кривичног закона за коју се Захтјевом тврди да је почињена у другостепеном поступку, а која повреда би се, према изнесеним аргументима у образложењу Захтјева, манифестовала у прекорачењу законског овлаштења суда приликом одлучивања о јединственој казни примјеном одредби о стицају.

Захтјев није основан.

Наиме, суштина замјерки Захтјева се огледа у тврдњи да је другостепени суд погрешно примјенио одредбе члана 42. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) о изрицању јединствене казне за кривична дјела учињена у стицају, када је у поступку за неправу понављање кривичног поступка, новом пресудом преиначио у погледу одлуке о казни двије правоснажне пресуде у којима су већ примјењене одредбе о изрицању јединствене казне за дјела у стицају, тако што је јединствене казне по ранијим правоснажним пресудама узео као утврђене, па је примјеном одредби о стицају изрекао нову јединствену казну. На тај начин, према тврдњи Захтјева, благодет закона за исто дјело и према истом лицу је два пута примјењена иако за то није било законског упоришта, јер суд није никако могао узети за основицу

јединствене казне из правоснажних пресуда него појединачно утврђене казне за свако кривично дјело из ранијих пресуда, па онда примјенити одредбе о изрицању јединствене казне за дјела у стицају.

У прилог изнесених тврдњи о повреди Кривичног закона приликом изрицања јединствене казне по методологији коју је примјенила побијана пресуда, у образложењу Захтјева се указује на правна становишта проф. др Т. В. и проф. др М. Г., те др. Б. П. изнесена у „Коментару Закона о кривичном поступку“, као и пресуде Врховног суда Југославије број Кж: 3/73 од 15.05.1973. године, Врховног суда БиХ број Кж: 839/71 од 12.10.1971. године и Врховног суда Словеније број Кж: 828/64 од 26.09. 1964. године. При томе се апострофира да ово питање није никада било спорно у судској пракси која је у вези с тим одавно заузела јединствен и неподјељен став.

Позивајући се на успостављену судску праксу изражену кроз правна становишта заузета у цитираним пресудама наведених врховних судова, подносилац Захтјева губи из вида да је управо због различитог приступа у тумачењу законских одредби које се односе на изрицање јединствене казне за стицај кривичних дјела у поступку неправог понављања кривичног поступка, на XLIV заједничкој сједници Савезног суда, републичких и покрајинских судова и Врховног војног суда од 22.11.1990. године, у погледу тог питања заузет Начелни правни став.

Према том Начелном ставу, при преиначавању више правоснажних пресуда донесених против осуђеног (у смислу одредби које регулишу институт неправог понављања кривичног поступка), јединствена казна изриче се тако што се за основ узимају казне изречене појединачним правоснажним пресудама, а не појединачно утврђене казне за свако кривично дјело у њима.

Правно становиште овог суда у погледу овог, за Захтјев спорног, правног питања потпуно кореспондира са наведеним Начелним ставом Заједничке сједнице наведених судова највиших инстанци у бившој СФРЈ, што се манифестује у становишту овог суда заузетом у појединачним пресудама донесеним по правним лијековима на пресуде нижестепених судова у којима је третирано ово правно питање.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев окружног тужиоца није основан, на што се и у одговору осуђеног на поднесени Захтјев правилно указује, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, па је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен, као неоснован.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић